

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121203112
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4121203112.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcov: 1/ A. B. C., D., nar. XX. XX. XXXX, E. XXX/XX, F., 2/ mal. C. C., nar. XX. XX. XXXX, E. XXX/XX, F. a 3/ mal. B. C., nar. XX. XX. XXXX, E. XXX/XX, F., maloletí žalobcovia 2/ a 3/ zastúpení opatrovníčkou G. H., nar. XX. XX. XXXX, I. J. XXXX/X, J., všetci žalobcovia právne zastúpení JUDr. Dianou Bereseckou, advokátkou, Farská 33, Nitra, IČO: 50 940 937, proti žalovaným: 1/ B. K., nar. XX. XX. XXXX, F. L. XXX, zastúpená JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, IČO: 51 474 842 a 2/ KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpená: JUDr. Danuše Tichá s.r.o., Nám. M. Benku 6, Bratislava, IČO: 52 058 310, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovanej 1/ a žalovanej 2/ proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 7C/15/2021-239 zo dňa 14. marca 2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 7C/15/2021-296 zo dňa 06. 06. 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením čo do výroku I., II., III. a V. potvrdzuje.

Žalobcovia v 1., 2. a 3. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v 1. a 2. rade v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Levice (ďalej len súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením zaviazal žalované 1/ a 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 10.000.- eur, žalobkyni 2/ sumu 15.000.- eur a žalobcovi 3/ sumu 15.000.- eur, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť druhej zo žalovaných. Vzhľadom na to, že žalobcovia boli v spore úspešní, súd im v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) priznal voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súd v odôvodnení uviedol, že žalobcovia podali žalobu na tom základe, že dňa 08. 09. 2018 došlo k dopravnej nehode, v dôsledku ktorej utrpel druh žalobkyne 1/ a otec žalobcov 2/ a 3/ zranenia, ktorým pri prevoze do nemocnice v tej istý deň podľahol. Žalovaná 1/ bola vodičkou motorového vozidla, ktorým bola nehoda spôsobená a v dôsledku nej došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov. Žalovaná 2/ bola v čase poistnej udalosti poisťiteľom žalovanej 1/. Tragická nehoda ukončila život druhu a otca žalobcov, s ktorým mali harmonické vzťahy. Všetci žalobcovia žili v spoločnej domácnosti a po tragédii prežívajú opodstatnenú traumu, zúfalstvo, smútok, citovú ujmu, sú ochudobnení o rozvoj citových väzieb. Smrťou druhu a otca bolo zasiahnuté do ich rodinného a súkromného života, preto sa domáhali ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

2. Právne súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie poukazom na ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 16, § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ust. § 4 ods. 1, 2 písm. d/ zákona 381/2001 Z. z. povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa hlavy I, článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 04. 11. 1950, podľa článku 17 ods. 1, 2 medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (vyhl. č. 120/1976 Zb.), článok 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), § 19 ods. 2 Ústavy SR.

3. Žalovanú 1/ považoval súd za pasívne vecne legitimovanú z dôvodu, že Trestným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. 21T/47/2019 bola uznaná vinnou, že dňa 08. 09. 2018 v čase približne o 18:00 hod. viedla ako vodička osobné motorové vozidlo značky Škoda Fabia EČ: H. XXX M. po ceste I. triedy číslo 51 v katastri Golianovo smerom na Vráble, pričom v okolí odbočky na obec Golianovo predchádzala v ľavom jazdnom pruhu pred ňou v pravom jazdnom pruhu jazdiace vozidlo Hyundai Galoper, EČ: F. XXX N., ktoré viedol ako vodič D. D. a vozidlo zn. VW Golf, EČ: F. XXX O., ktoré viedol ako vodič N. P., hoci nemala pred sebou rozhrad na takú vzdialenosť, ktorá je potrebná na bezpečné predchádzanie a nemohla sa bezpečne zaradiť pred vozidlá, ktoré chceli predísť, pričom pri predchádzaní nerešpektovala vodorovné dopravné značenie V1a „pozdĺžna súvislá čiara“ a následne ohrozila motocyklistu B. C., životného partnera žalobkyne 1/ a otca žalobcov 2/ a 3/, jazdiaceho v protismere na motocykli zn. BMW EČ: Q. XXX Q., následkom čoho došlo k nárazu motocykla do ľavej prednej časti vozidla Škoda Fabia, čím došlo k vymršteniu motocyklistu C. a k jeho pádu na zem, pričom tento na následky úrazovo - krvavého šoku a poranenia viacerých orgánov - polytraumy, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, pri prevoze do FN Nitra zomrel. Čin spáchala závažnejším spôsobom konania porušením dôležitej povinnosti uloženej jej podľa zákona. Za uvedené bola žalovaná 1/ odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, pričom výkon trestu jej bol podmiennečne odložený a bola jej určená skúšobná doba v trvaní 2 rokov a tiež jej bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní 36 mesiacov.

4. Súd prvej inštancie sa zaoberal pasívnou legitimáciou žalovanej 2/, ktorá počas konania namietala svoju pasívnu vecnú legitimáciu z dôvodu, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je krytý z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa zákona č. 381/2001 Z. z. Súd v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12 zo dňa 24. 10. 2013, ktorý rozhodol tak, že právne predpisy členských štátov, ktoré sa týkajú poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám, obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej, t. j. ak jej náhradu možno požadovať podľa vnútroštátneho práva. Náhradu nemajetkovej ujmy pozostalým obetí dopravnej nehody slovenská právna úprava priznáva podľa § 11 a nasl. OZ o ochrane osobnosti. V prípade, že právo umožňuje žalobcom požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, je potom dôvodný záver, že táto nemajetková ujma musí byť preto likvidovaná z povinného zmluvného poistenia. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 646/2015, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 7. 2017 sp. zn. 6 MCdo 1/2016, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany vo veci sp. zn. 5C/351/2013 a rozsudku Krajského súdu v Nitre vo veci sp. zn. 8Co/470/2014. Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým po blízkej osobe usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromie a rodinný život. V uvedenom rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky sa priklonil k rozširujúcemu výkladu pojmu „škoda“ pre účely o povinnom zmluvnom poistení, ako aj k eurokonformnému výkladu zo zodpovednostných smerníc. V zmysle uvedených rozhodnutí, pasívna vecná legitimácia žalovanej 2/ vyplýva z § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Zásah do osobnostných práv žalobcov bol spôsobený prevádzkou motorového vozidla, na ktoré sa vzťahovalo povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu u žalovanej 1/, a preto žalobcovia majú nárok, aby žalovaná 2/ ako poisťovateľ nahradila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Uzavrel, že žalovaná 2/ je tak pasívne vecne legitimovaná v tomto spore.

5. Vo vzťahu k námietke premlčania nároku, ktorú vzniesla žalovaná 2/, ktorá uviedla, že k dopravnej nehode došlo dňa 08. 09. 2018, z vyjadrení žalobcov vyplýva, že o okolnostiach dopravnej nehody,

príčinách a jej následkoch boli informovaní bezprostredne, teda dňa 08. 09. 2019 a žaloba bola súdu doručená dňa 08. 03. 2021, teda nárok žalobcov bol uplatnený po tom, čo márne uplynula lehota na uplatnenie práva v zmysle ustanovenia § 106 OZ. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že v danom prípade ide o náhradu nemajetkovej ujmy, a nie o náhradu škody a preto sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ, t. j. kedy sa mohlo právo vykonať prvý raz. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Nároky na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sú uplatnené na základe § 11 a nasl. OZ sa v zmysle ustálenej judikatúry premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Takáto trojročná doba sa uplatní voči škodcovi a preto v zmysle ustanovenia § 15 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. aj voči poisťovateľovi. Z uvedeného vyplýva, že premlčacia doba začala plynúť dňa 09. 09. 2018 a keďže bola žaloba podaná na súd dňa 08. 03. 2021, bola podaná v rámci 3 ročnej premlčacej doby v súlade so znením § 101 OZ a tak bol nárok uplatnený včas.

6. Súd prvej inštancie poukázal i na závery znaleckého posudku č. 44/2018 znalca v odbore doprava cestná Ing. Romana Červinku vo vzťahu k možnosti zabránenia nehody zo strany vodičov. Z neho vyplýva, že dopravnej nehode mala možnosť zabrániť vodička K., ak by na mieste, kde je to zakázané pozdĺžnou súvislou čiarou V1a, nepredchádzala pred ňou jazdiace vozidlá, teda ak by jazdila v pravom jazdnom pruhu, neprišlo by ku vzniku kolíznej situácie a ani dopravnej nehode. Vo vzťahu k poškodenému C. uviedol, že z časovopriestorovej analýzy dopravnej nehody vyplýva, že motocyklista C. nemal jednoznačnú a nepochybnú možnosť zabránenia dopravnej nehody. Z vypočítaného miesta zrážky vyplýva, že ak by jazdil pri pravom okraji pravého jazdného pruhu v súlade s ustanoveniami cestnej premávky, možno by mal možnosť kolízneho minútia s proti jazdiacim vozidlom Škoda, aj to však nie je možné konštatovať s istotou, lebo tesné kolízne minútie s proti jazdiacim vozidlom Škoda by mohlo spôsobiť stratu rovnováhy a následný pád motocyklistu. Vzhľadom na toleranciu výpočtu miesta zrážky nie je možné s istotou konštatovať, že motocyklista jazdou v pravom okraji vozovky nepochybne mohol zabrániť dopravnej nehode. Motocyklista jazdil rýchlosťou 80km/h + - 5 km/h, ktorá bola mierne vyššia ako najvyššia dovolená rýchlosť jazdy v danom úseku cesty 70km/h, no ani pri rýchlosti 70 km/h nemal možnosť zabrániť dopravnej nehode. Motocyklista reagoval na proti jazdiace vozidlo Škoda včas, keď sa mu odkryl výhľad na vozidlo Škoda cez vpravo sa zaraďujúce neznáme vozidlo prebiehajúce pred vozidlom Škoda a na vozidlo Škoda reagoval technicky správnym spôsobom - vyhybaním vpravo. Technika jazdy motocyklistu C. nebola v preukázateľnej príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody. B. C. pri správnej technike jazdy nemal preukázateľne možnosť zabránenia dopravnej nehody, vozidlo Škoda mu vytvorilo prekážku z technického hľadiska náhlu a nakoľko vodička K. pri správnej technike mala možnosť zabránenia dopravnej nehody, nevytvoril jej motocykel prekážku z technického hľadiska náhlu. Rovnaký záver vyplýva i z doplnenia č. 1 znaleckého posudku č. 44/2018. Znalec uviedol, že skutočnosť, že motocyklista C. v čase dopravnej nehody jazdil pod vplyvom alkoholu - 0,78 promile alkoholu v krvi znamená, že motocyklista reagoval na proti jazdiace vozidlo škoda o cca 0,3 sekundy a 6,8 m skôr, ako bolo uvažované v časopriestorovej analýze v znaleckom posudku 44/2018, nakoľko jeho reakčná doba bola predĺžená o cca 0,3 sekundy z dôvodu ovplyvnenia alkoholom. Zároveň v ňom znalec uviedol, že skutočnosť, že motocyklista C. jazdil v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu a rýchlosťou o 10km/h vyššou, ako najvyššia dovolená rýchlosť v danom úseku cesty, nemali vplyv na možnosti zabránenia dopravnej nehody zo strany motocyklistu C., ktorý ani pri jazde najvyššou dovolenou rýchlosťou 70 km/h a bez ovplyvnenia alkoholom nemal v rámci tolerancie presnosti výpočtu preukázateľnú možnosť zabránenia dopravnej nehody. Techniku jazdy C. vyhodnotil za technicky správnu, aj s ohľadom na stav a povrch vozovky.

7. Ďalej v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal i na závery spoločného znaleckého posudku MUDr. Evy Nevickej (č. 30/2018) a MUDr. Michaely Rendekovej (č. 22/2018), z ktorých vyplynulo, že zo vzorky krvi, ktorá bola vyšetrená metódou plynovej chromatografie, bola stanovená koncentrácia alkoholu v krvi 0,78 promile. Uvedenú koncentráciu alkoholu v krvi hodnotili ako podnapitosť (ide o koncentráciu etanolu v krvi od 0,50 do 0,99 promile). Takáto koncentrácia alkoholu v krvi vypovedá o tom, že jedinec požil alkoholický nápoj. Podnapitosť je miernejší stupeň ovplyvnenia organizmu alkoholom. Ide o mierne, niekedy len o veľmi diskkrétne badateľné postihnutie duševných, zmyslových a jemných pohybových funkcií. Navonok sa podnapitosť prejavuje nevýrazne zmeneným správaním. Zo znaleckých posudkov a výpovede znalca v trestnom konaní vyplýva, že sa znalec v trestnom konaní zaoberal aj vplyvom týchto porušení pravidiel cestnej premávky zo strany B. C. na priebeh dopravnej nehody. Zo znaleckých posudkov jednoznačne vyplýva, že k nehode došlo zavinením žalovanej 1/ a tento záver sa premietol aj do rozhodnutia v trestnom konaní vedenom pod č. k. 21T/47/2019,

príčom súd je rozhodnutím o vine viazaný. Predmetom tohto konania je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (peňažné zadosťučinenie) ako občianskoprávna sankcia. Pre posúdenie nároku žalobcov na nemajetkovú ujmu v peniazoch je rozhodujúce, či je postačujúca morálna satisfakcia na odstránenie následkov, ktoré vznikli protiprávnym konaním žalovanej 1/, alebo nie.

8. Súd prvej inštancie konštatoval, že v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej 1/ došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov, a to rodinného života, ktorý zahŕňa vzťahy medzi blízkymi príbuznými. Žalobkyňa 1/ s B. C. a ich dvoma deťmi (žalobcovia v 2. a 3. rade) tvorili fungujúcu rodinu. Zavinená (nečakaná) smrť blízkej osoby, predstavuje pre úzky a pevný rodinný vzťah, rodinné väzby tak vážnu nemateriálnu ujmu pre rozvoj osobnosti pozostalého, že môže byť kvalifikovaná ako ujma. Smrť fyzickej osoby v dôsledku zavineného protiprávneho konania so sebou prináša následok, ktorý nie je možné odstrániť a ani nijako ho napraviť. Takáto nečakaná udalosť potom so sebou prináša nereparovateľnú citovú ujmu, ktorá preukázateľne nastala aj u žalobcov. V danom prípade teda mal súd za to, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 OZ nemôže byť v danom prípade postačujúca, k zmierneniu môže prispieť iba náhrada v peniazoch.

9. Pre dané konanie podľa súdu prvej inštancie existujú určité kritériá na určenie výšky, ktorou sumou je možné aspoň zmierniť (nikdy nie zaceliť) ťažkú citovú ujmu a neoprávnený zásah do práva na ochranu poškodeného a pozostalých blízkych osôb formou právnych prostriedkov upravených v Občianskom zákonníku. Za takéto kritériá súd v danom prípade považoval intenzitu vzťahu žalobcov s nebohým; vek zomrelého a vek pozostalých; prípadne poskytnutie inej satisfakcie. Spolu s týmito kritériami súd prihliadol aj na okolnosti osoby zodpovednej, ktorými sú postoj žalovaného: jeho ľútosť, náhrada škody, ospravedlnenie; dopad udalosti do duševnej sféry pôvodcu; a môže ním byť aj miera zavinenia, resp. miera spoluzavinenia usmrtenej osoby.

10. Je nepochybné, že pre žalobcov 1/ až 3/ bola smrť partnera a otca otrasným zážitkom, nepriaznivým psychologickým činiteľom a bola narušená celistvosť ich rodiny. Vo vzťahu k žalobkyňi 1/ mal súd za preukázané, že mala s nebohým životným partnerom krásny, harmonický vzťah, s jeho smrťou sa doteraz úplne nevyrovнала, v čase smrti bola na materskej dovolenke s ich druhým spoločným dieťaťom a tak bola na zosnulom partnerovi aj existenčne závislá. Napriek tomu je mladá, má celý život pred sebou, založila si novú rodinu a tak našla nový zmysel života a oporu, pričom nový partner sa podieľa aj na výchove a výžive všetkých jej detí. Rovnako bolo preukázané, že jej bolo poisťovňou vyplatené aj poisťné plnenie vo vzťahu k úveru na bývanie a tak má žalobkyňa 1/ vyriešenú aj bytovú otázku bez toho, aby musela riešiť financie na splácanie úveru. Žalobcovia 2/ a 3/ stratili vo veľmi útlom veku možnosť rozvíjať vzťahy s otcom, pociťovať jeho lásku, oporu, pričom ide o jednu z najdôležitejších osôb v živote človeka, ktorá sa ničím nedá nahradiť a tento stav je nezvratný. Vo svojom budúcom živote sa nebudú môcť spoľahnúť na pomoc a podporu svojho otca, nebudú s ním môcť mať citovú väzbu, ani s ním prežívať radosti a starosti spojené so svojim životom. Budú ochudobnení o možnosť žiť so svojim otcom, tráviť s ním voľné chvíle, rozprávať sa s ním, očakávať od neho rady a pomoc. Strata otca je nenahraditeľnou stratou v živote každého človeka a o to viac bolestivou, ak k nej dôjde ešte v útlom veku dieťaťa. Zosnulý B. C. mal ešte len 38 rokov, t. j. bol v najlepšom veku, celý život mal ešte len pred sebou, bol otec maličkých detí (žalobcu v 2. a 3. rade), pričom žalobkyňa 1/ bola v čase dopravnej nehody ešte na materskej dovolenke so žalobkyňou 2/ a tak boli všetci žalobcovia odkázaní na výživu zosnulého B. C.. Žalovaná 1/ je osoba vyššieho veku, dôchodkyňa. Doteraz sa žalobcom osobne neospravedlnila, aj keď sa jej právny zástupca sa vo vyjadrení a aj na pojednávaní v jej mene žalobcom ospravedlnil a poukázal na to, že svoju ľútosť a prevzatie zodpovednosti za skutok preukázala aj tým, že voči trestnému rozkazu nepodala odpor. U všetkých žalobcov podľa názoru súdu došlo k hlbokému zásahu do práva na ochranu osobnosti. Išlo o blízkych rodinných príslušníkov nebohého a u každého z nich nesporne bol preukázaný zásah do rodinného, citového života, tak u životnej partnerky, ako aj u detí. Išlo o príbuzných s veľmi dobrými blízkymi vzťahmi, ktoré sa narušili spôsobom neodstrániteľným.

11. Súd prvej inštancie sa zaoberal i možným spoluzavinením zosnulého B. C., a opäť poukázal na znalecký posudok č. 44/2018 znalca Ing. Romana Červinku, z ktorého vyplynulo, že B. C. nemal jednoznačnú a nepochybnú možnosť zabránenia dopravnej nehode. Spôsob a technika jazdy nebola v preukázanej príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody a jazdil technicky správne. V zmysle doplnenia č. 1 tohto znaleckého posudku, číslo znaleckého úkonu 5/2019 znalec uviedol, že B. C. jazdil pod vplyvom alkoholu a rýchlosťou o 10 km/h vyššou ako povolená rýchlosť, avšak v tomto konkrétnom prípade nemalo vplyv na možnosť zabránenia dopravnej nehody z jeho strany,

nemal v rámci tolerancie presnosti výpočtu preukázateľnú možnosť zabránenia dopravnej nehody a tak s prihliadnutím na skutkové okolnosti dopravnej nehody, zomrelému nemožno pričítať spoluvinu za vznik dopravnej nehody. Súd uviedol, že v rozhodnutiach, na ktoré sa odkazovala žalovaná 2/ súdy posudzovali spoluzavinenie poškodeného s ohľadom na závery znaleckých posudkov, ktoré spoluzavinenie konšatovali. Smrť poškodeného B. C. bola v trestnom konaní ustálená jednoznačne v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, uznaná vinnou bola žalovaná 1/ a spoluzavinenie poškodeného sa v ňom nekonšatovalo.

12. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná 1/, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala nesprávny procesný postup súdu, ktorým znemožnil, aby žalovaná 1/ uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo naplnia odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Nesprávny procesný postup súdu spočíva, podľa názoru žalovanej 1/ v nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko súd sa nevysporiadal s argumentami žalovanej 1/ ohľadom potreby použitia ustanovenia § 13 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, čo bol kľúčový argument žalovanej 1/ v tomto konaní.

13. Uviedla, že je pravdou, že žalovaná 1/ bola v trestnom konaní uznaná vinnou z prečinu usmrtenia, je však potrebné prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Týmito okolnosťami boli porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov zo strany poškodeného (jazda pod vplyvom alkoholu, prekročenie povolenej rýchlosti, porušenie povinnosti jazdiť pri pravom okraji jazdného pruhu), ktoré mali vplyv na priebeh nehody a jej následok. Spoluzavinením poškodeného sa súd zaoberal v bode 47. rozsudku, kde len poukázal na závery znaleckého posudku Ing. Romana Červinku č. 44/2018 a jeho doplnenia č. 5/2019 a tiež konšatoval, že súd v trestnom konaní nekonšatoval žiadne spoluzavinenie na strane poškodeného. S takýmto postupom nesúhlasila. V trestnom konaní súd rozhodoval trestným rozkazom, ktorý v zmysle § 354 ods. 1 Trestného poriadku neobsahuje odôvodnenie, preto súd ani nemal kde prípadné spoluzavinenie a jeho mieru konšatovať, preto argument súdu v tomto smere neobstojí. Z hľadiska znaleckého dokazovania súd izolovane prebral závery znaleckého posudku Ing. Červinku a jeho doplnenia, nezaoberal sa však argumentami žalovanej 2/ ohľadom vyjadrení tohto znalca pri jeho výsluchu v trestnom konaní (zápisnica o výsluchu tohto znalca bola oboznámená v tomto konaní), kde sám znalec priznal, že v prípade jazdy poškodeného pri pravom okraji jazdného pruhu nemuselo k zrážke s vozidlom žalovanej 1/ vôbec dôjsť. Znalec v tomto smere priznal, že by mohlo dôjsť k pádu z motocykla, takýto pád by však nepochybne mal zásadne nižší následok, ako tomu bolo pri priamom strete s vozidlom. Taktiež v prípade dodržania povolenej rýchlosti by mohlo dôjsť k nárazu v nižšej intenzite, čo by mohlo spôsobiť nižší následok. Hoci je civilný súd v zmysle § 193 CSP viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný prečin usmrtenia a že ho spáchala žalovaná 1/, neznamená to, že neexistovali určité okolnosti, ktoré mali vplyv na samotný priebeh a následok nehody, t. j. nevylučuje to určitú mieru spoluzavinenia iných faktorov vo vzťahu k priebehu nehody a jej následku, ktoré faktory je nutné v rámci použitia ustanovenia § 13 ods. 3 zákona Občianskeho zákonníka zohľadniť pri rozhodovaní o výške peňažnej náhrady za spôsobenú nemajetkovú ujmu. Z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by súd akokoľvek vyhodnotil vyššie uvedené argumenty žalovanej 1/ ohľadom existencie okolností, ktoré mali vplyv na priebeh a následok nehody, čím došlo k prehliadnutiu rozhodujúceho argumentu žalovanej 1/ prezentovanému v tomto konaní, a zároveň došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v kontexte riadneho odôvodnenia rozhodnutia a vysporiadania sa s kľúčovými argumentami žalovanej 1/ ako strany v konaní.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v celom rozsahu i žalovaná 2/ z dôvodov ust. § 365 ods. 1 písm. b) (súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), písm. e) (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), písm. f) (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a písm. h) (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) Civilného sporového poriadku (ďalej ako CSP). Zároveň mala za to, že (nielen) odôvodnenie napadnutého rozsudku je neúplné, zmätočné, nezrozumiteľné, dostatočne nevyčerpávajúce, a teda nepresvedčivé.

15. Súd prvej inštancie v priebehu konania pochybil a/alebo porušil zákon in concreto ust. čl. 6 ods. 1 CSP, t. j. základné právo strán na rovnaké postavenie strán sporu v civilnom procese. Nesprávny postup súdu prvej inštancie a aj nerovnovážnosť postavenia všetkých strán sporu pred súdom prvej

inštancie vo veci samej napr. zjavne vyplýva aj z toho, že žalovanej 2/ nebolo doručené predvolanie na pojednávanie vytyčené na deň 31. 01. 2023 o 9,00 h., o termíne pojednávania sa právny zástupca dozvedel v zásade len tak, že sa oboznámil so zápisnicou o pojednávaní zo dňa 08. 11. 2022, z ktorej vyplývalo odročenie pojednávania na tento termín, a preto (aj) z opatrnosti následne urobil podanie zo dňa 24. 01. 2023. Aj zo súdneho spisu vyplýva, že súd prvej inštancie dňa 10. 11. 2022 (aj) žalovanej 2/ (prostredníctvom PZ) doručoval len zápisnicu o pojednávaní zo dňa 08. 11. 2022, avšak nie (aj) predvolanie na pojednávanie (na ďalší termín).

16. Ďalej nesprávny postup súdu žalovaná 2/ vidí aj pri samotnom vyhotovení rozsudku, keď poukázala na to, že písomné vyhotovenie rozsudku je datované „14. marca 2022“ i keď rozsudok bol zrejme vyhlásený na pojednávaní dňa 14. 03. 2023 a môže sa jednať len o chybu v písaní (§ 224 CSP), ale mala za to, že rozsudok je nesprávny a nezákonný, nakoľko neobsahuje rozhodnutie (výrok) v/o zostávajúcej časti nárokov uplatnených vo veci samej žalobcami a ani rozhodnutie (výrok) o trovách konania. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali ochrany osobnosti a svojich tvrdených nárokov na náhradu nemajetkovej v sume 50.000,- eur každý (čo súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku nevedno prečo ani neuvádza), a súd prvej inštancie rozsudkom priznal žalobcom nároky na náhradu nemajetkovej ujmy len sčasti - v sume 10.000,- eur + 2 x 15.000,- eur. Napriek tomu, že súd prvej inštancie síce v odôvodnení rozsudku (in concreto ods. 48. - 51.) síce dôvodí, ako mal rozhodnúť o trovách konania, avšak takéto rozhodnutie v rozsudku absentuje (vo výrokovej časti). Rozsudok preto nespĺňa ani základné náležitosti pre (konečné) rozhodnutie vo veci samej a ani náležitosti písomného rozsudku, a toto je len jedným z dôvodov preukazujúcim nesprávnosť a nezákonnosť postupu súdu prvej inštancie vo veci samej.

17. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neuviedol a neposúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty všetkých strán sporu, obzvlášť, ak z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vo veci samej v značnom rozsahu rozhodol na základe svojej (voľnej) úvahy a že sa stotožnil len akoby s argumentáciou žalobcov, pričom z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že konajúci súd vychádzal zjavne len z Trestného rozkazu vydaného Okresným súdom Nitra sp. zn. 21T/47/2019 zo dňa 21. 08. 2019 (ďalej ako trestný rozkaz) a tam uvedených skutočností, pričom súd prvej inštancie dôvodil, pričom ďalej citovala žalovaná 2/ z rozsudku súdu prvej inštancie (body 42. a 47). Toto nie je dané ani dôvodné, že by pre súd prvej inštancie mohlo/malo byť rozhodujúce len odcudzujúce trestné rozhodnutie. Súd opomína najpodstatnejšiu časť procesnej obrany žalovanej 2/ a na okolnosti akcentované v neprospech neb. C., a to aj v súvislosti s protiprávnym konaním samotného neb. C., čo je rozhodné aj pri aplikácii ust. § 415 prip. § 420/427 OZ (a následne aj ust. § 441 OZ) zvlášť, ak súd prvej inštancie napokon rozhodol (aj voči žalovanej 2/) extenzívnym výkladom pojmu „škoda“. Za zásadné považovala, že rozsudok je neurčitý, zmätočný, a teda nezrozumiteľný a tým aj nepreskúmateľný, a to o. i. aj z dôvodu, že súd prvej inštancie síce vo výroku I. až III. uložil žalovaným povinnosť na náhradu nemajetkovej ujmy, avšak zjavne opomenul, že žalobcovia si uplatnili svoje (tvrdené) nároky žalobou v sume 50.000,- eur každý a z rozsudku nevyplýva rozhodnutie súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti, a ani odôvodnenie takéhoto rozhodnutia súdom prvej inštancie.

18. Žalovaná 2/ upriamila pozornosť i na to že žalobcovia si svoje nároky pred podaním žaloby uplatnili ešte pred podaním žaloby, a to listom zo dňa 27. 04. 2020 v zásade na tých istých tvrdeniach, ako uvádzajú v žalobe, a to s tým, že (ak nedôjde k mimosúdnej dohode) žalobkyňa 1/ bude žalobou požadovať sumu vo výške 30.000,- eur (žalobou však uplatnila 50.000,- eur), žalobcovia 2/ a 3/ vo výške 25.000,- eur každý (žalobou však uplatnili 50.000,- eur). Takmer rok pred podaním žaloby (a takmer 2 roky po úmrtí neb. B. C.) žalobcovia určovali náhradu ich tvrdenej nemajetkovej ujmy v polovičnej výške (celkom v sume 80.000,- eur), ako o rok neskôr pri podaní žaloby (celkom v sume 150.000,-eur). Žalobkyňa 1/ na pojednávaní k tejto skutočnosti len uviedla, že pri uplatnení (vyšších) súm v žalobe si predstavila byť sama a že deti ďalej rastú a vekom to prináša väčšie výdavky. Žalobkyňa 1/ však o. i. v čase podania žaloby už nebola „sama“, mala nový vzťah s iným druhom (a zrejme mohla byť už aj tehotná s ich spoločným dieťaťom). Napriek tomu, že toto považoval súd prvej inštancie za preukázané, z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, prečo súd prvej inštancie napokon priznal (aj) žalobkyňi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy, a to dokonca v takej sume, v akej súdna prax priznáva sumu náhrady pozostalým manželkám/družkám, ktoré preukázateľne (stále) vážne trpia stratou manžela/druha a nedokážu nadviazať ani nový vzťah a ani si (čo i len predstaviť) založiť novú rodinu (ako tomu bolo zjavne v prípade žalobkyne 1/). Toto je potom nielenže v rozpore so zásadou primeranosti, ale i proporcionality a všeobecne zdieľanými predstavami spravodlivosti (na úkor ostatných

- už odškodnených pozostalých manželiek/družiek), ale i v rozpore s právnou istotou (žalovaných). Podľa názoru žalovanej 2/, vo veci samej bolo zistené a preukázané, že (min.) na strane žalobkyne 1/ došlo k zásadnej zmene v jej súkromnom a rodinnom živote, čo je (aj) v rozpore s tvrdeniami v žalobe a žalobkyňou 1/ uvádzanými dôvodmi o tvrdenom zásahu a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a tieto mali byť zohľadnené súdom prvej inštancie a premietnuté do rozhodnutia o tvrdenom nároku buď zamietnutím žaloby, alebo priznaním nižšej sumy náhrady.

19. Ďalej v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie vo veci samej považoval za dostatočné odsudzujúce rozhodnutie v súvisiacom trestnom konaní čo do (spolu)zavinenia účastníkov predmetnej dopravnej nehody ako škodovej udalosti, a len na základe právoplatného trestného rozkazu ustálil výlučné zavinenie žalovanej 1/ aj na „škode“ tvrdenej žalobcami vo veci samej. Z trestného spisu však vyplývajú okolnosti vyznievajúce v neprospech nárokov uplatnených žalobcami vo veci samej. Žalovaní využili svoje procesné práva, a plnili si zároveň aj svoje procesné povinnosti, ktoré sú nevyhnutné nie len pre úspešné uplatňovanie (prostriedkov) v rámci procesnej obrany či procesného útoku, ale ktoré zároveň poukazovali aj na okolnosti na strane neb. C., čo však súd prvej inštancie úplne odignoroval a osvojil si len argumentáciu žalobcov. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/21/2022 zo dňa 21. 09. 2022, v ktorom odvolací súd zohľadnil aj (spolu)zavinenie poškodeného/nebohého znížením priznaného nároku, z ktorého citovala.

20. Pokiaľ súd prvej inštancie uložil povinnosť na plnenie napokon aj žalovanej 2/, a to odkazom na § 15 ods. 1 a § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. (ďalej ako „ZoPZP“), potom zjavne opomenul ust. § 5 ods. ods. 1 písm. h) ZoPZP. Taktiež nepovažuje za správne a ani dôvodné, aby súd prvej inštancie zrejme vo veci samej aplikoval ust. § 415 OZ, ale aby potom neaplikoval (aj) ust. § 441 OZ. Napriek tomu, že žalovaní (najmä žalovaná 2/) akcentovali ust. § 441 OZ a jeho nevyhnutnú aplikáciu aj vo veci samej, súd prvej inštancie síce (nedôvodne) konštatoval v rozsudku jeho nemožnú „analogickú“ aplikáciu, obdobne aj ust. § 420 a 427 OZ, no vôbec ich neuviedol vo výpočte právnych noriem v odôvodnení rozsudku. Ak ich teda necitoval, ako ich mohol (a potom správne) interpretovať a aplikovať na skutkový a právny stav veci samej. Toto nepovažujeme za správne, a to o to viac, že súd prvej inštancie zjavne rozhodol na základe rozširujúceho/extenzívneho výkladu pojmu „škoda“ (a na eurokonformnom výklade - aplikáciu) ust. ZoPZP. Tzn. že súd prvej inštancie (svojoľne) a bez ďalších súvislostí resp. nadväzujúcich ustanovení (t. j. bez kontextu a v rozpore so samotným duchom toho-ktorého zákona, či tej ktorej konkrétnej časti zákona) si zjavne vybral/aplikoval len tie-ktoré ustanovenia tak, aby vyhoveli žalobe.

21. V súvislosti s vyššie uvedeným (na margo spoluzavinenia neb. C.), buď teda súd prvej inštancie svojim (nesprávnym a nezákonným) postupom znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, alebo súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci, a zjavne nesprávne právne vec posúdil, a potom rozsudok je prekvapivý a/alebo odôvodnenie rozsudku je nezrozumiteľné, dostatočne nevyčerpávajúce, a teda nepresvedčivé.

22. V posudzovanom prípade od začiatku vyšetrovania bolo zřejmé, že neb. B. C. v čase predmetnej dopravnej nehody bol v stave podnapitosti, jazdil rýchlosťou o 10 + -5 km/h vyššou, ako bola najvyššia dovolená rýchlosť a nejazdil pri pravom okraji vozovky. Je znaleckým posudkom (MUDr. Evy Nevickej PhD. č. 30/2018 a MUDr. Michaely Rendekovej č. 22/2018 zo dňa 11. 12. 2018, č. l. 204 a nasl. trestného spisu) nespochybniteľne preukázané, že v čase svojej smrti, t. j. v čase dopravnej nehody bol pod vplyvom alkoholu; pričom znalci uvedenú koncentráciu alkoholu v krvi (0,78 promile) hodnotia zo súdnoznaleckého hľadiska ako podnapitosť, a že takáto koncentrácia alkoholu v krvi vypovedá o tom, že jedinec požil alkoholický nápoj. Jedná sa o stav, pri ktorom správanie osoby universe javí poruchy psychosenzomotorických funkcií, ako podrobne dôvodila žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení zo dňa 31. 10. 2022, na čom trvá. Súd prvej inštancie si zjavne osvojil argumentáciu znalca Ing. Romana Červinku v znaleckom posudku č. 44/2018, a to bez toho, aby zohľadnil aj žalovanou 2/ akcentovaný obsah aj výsluch tohto znalca v trestnom konaní, keď znalec Ing. Roman Červinka pri svojom výsluchu dňa 02. 04. 2019 v závere (č. l. 446 a nasl. trestného spisu) uviedol, že vplyv alkoholu na motocyklistu on sám nevie posúdiť (môže to posúdiť len podľa dostupnej technickej literatúry, pričom použil len jeden článok, ktorý vychádzal zo skúmania len na vzorke 8 osôb), pretože je to skôr otázka na znalca z odboru zdravotníctva, čo nie je oblasť jeho znaleckej činnosti. Svoje závery vyjadrené v jeho posudku na margo možného vplyvu alkoholu na neb. C. týmto teda sám znalec spochybnil, a odvolávanie sa na takéto závery (spochybnené samotným znalcom), resp. ich bezvýhradné prebratie súdom prvej inštancie

preto nie je dôvodné či správne vo veci samej. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/77/2009, z ktorého citovala. Netreba opomenúť, že aj znalec Ing. Červinka vo svojom znaleckom posudku i pri svojom výsluchu v súvisiacom trestnom konaní dňa 02. 04. 2019) uviedol, že keby neb. B. C. bezprostredne pred nehodou jazdil pri pravom okraji vozovky, mohol kolíziu zabrániť. Nakoľko zo Zápisnice o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody vyhotovenej na mieste nehody bezprostredne po nehode (č. l. 83 - 86 súvisiaceho trestného spisu) nespochybniteľne vyplýva (a teda je preukázané), že t. č. o. i. kvalita povrchu vozovky bola dobrá, stav povrchu bol neznečistený, stav krajnice bol dobrý a komunikácia bola bez závad. Mala za to, že súd prvej inštancie si nespĺnil jednu zo svojich prvých a najzákladnejších povinností pre zákonné rozhodnutie - zistiť/presne ustáliť skutkový stav. Neb. B. C. (tiež) preukázateľne porušil zákon (viaceré ust. zák. č. 8/2009 Z. z.) ako i preventívnu povinnosť, a preto aplikácia (aj) ust. § 441 OZ v posudzovanom prípade je o to viac opodstatnená a nevyhnutná. Zo súvisiaceho trestného spisu teda zjavne vyplývajú podstatné okolnosti aj na strane nebohého. Trvala na tom, že pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobcom nároky aj podľa ZoPZP, potom žalovaná 2/ má ako poisťovateľ v zmysle ust. § 4 ZoPZP povinnosť nahradiť poškodenému za poisteného len uplatnené a preukázané nároky a podľa ust. § 4 ods. 1 ZoPZP platí, že poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve, a keď v neposlednom rade platí podľa ust. § 420 ods. 1 OZ, že každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti, pričom nemožno opomenúť ani ust. § 415 OZ a ust. § 441, podľa ktorého platí, že ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Žalovaná 2/ síce na tieto (aj právne) súvislosti počas konania pred súdom prvej inštancie poukazovala, avšak z odôvodnenia rozsudku nikde nevyplýva, že by súd prvej inštancie vykonal aj dôkazy navrhované žalovanou 2/ (a potom ktoré konkrétne a ako tieto vyhodnotil, a ani prečo tie-ktoré nevykonal) a/alebo že by reálne zistil aj podstatné okolnosti (aj) na strane neb. B. C. (a potom ako ich vyhodnotil vo veci samej).

23. Ustanovenie § 441 OZ je totiž založené na východisku, že škoda nemusí byť iba výsledkom konania škodcu, ale môže sa na nej podieľať aj samotný poškodený. Zodpovednosť škodcu je obmedzená alebo vylúčená v takom rozsahu, v akom je dané spoluzavinenie poškodeného. Ust. § 441 OZ o spoluzavinení poškodeného sa bude aplikovať aj v tých prípadoch, keď zodpovednosť za škodu ustanovujú osobitné právne predpisy. Takým predpisom je napr. cestný zákon (zák. č. 8/2009 Z. z.). Ust. § 441 OZ o zavinení poškodeného možno aplikovať aj vo vzťahu k § 415 OZ o splnení rozsudok NS ČR z 20. 02. 2002 sp. zn. 25Cdo 2471/2000 prevenčnej povinnosti poškodeným. Ak poškodený koná v rozpore s tzv. generálnou prevenčnou povinnosťou (§ 415 OZ), a ak je toto konanie jednou z príčin vzniku škody na jeho strane, znáša svoju škodu pomerne v zmysle § 441 OZ. Súd prvej inštancie zjavne opomenul/ odignoroval, že aplikácia ust. § 441 OZ prichádza do úvahy nielen v prípade všeobecnej zodpovednosti škodcu za zavinené konanie (§ 420 OZ), ale aj v prípade, keď škodca zodpovedá za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti, napr. podľa § 427 OZ (R 80/1970, R 28/1973). Zavinenie poškodeného v uvedených prípadoch vystupuje ako dôvod na zníženie rozsahu zodpovednosti škodcu, ak ide o nedbanlivostné konanie poškodeného, pričom škoda bola spôsobená osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Zavinenie poškodeného je dôvodom na zníženie rozsahu ním (resp. v posudzovanom prípade pozostalými) uplatneného nároku na náhradu škody aj vtedy, ak má škodu na miesto škodcu hradiť jeho poisťovateľ. Žalovaná 2/ trvala na tom, že sú preukázané aj okolnosti na strane neb. B. C., ktoré sú vo veci samej významné, a ktoré musia byť zohľadnené, obzvlášť ak súd prvej inštancie o nárokoch žalobcov rozhodol ako o nárokoch na náhradu „škody“ (extenzívnym výkladom) a najmä pri rozhodovaní o výške priznaných nárokov. Opakovane poukázala na rozsudok Krajský súd Nitra sp. zn. 25Co/21/2022 zo dňa 21. 09. 2022, z ktorého citoval, rozsudky Krajský súd Nitra sp. zn. 9Co/273/2018, sp. zn. 8Co/82/2020, sp. zn. 9Co/383/2016, sp. zn. 25Co/170/2019 a rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/229/2013.

24. Ďalej žalovaná uviedla, že i keď súdy nemajú povinnosť odpovedať na každú otázku a/alebo námietku, ktorú pri svojej procesnej obrane alebo procesnom útoku vznesie tá-ktorá strana sporu, avšak má za to, že je správne, spravodlivé, zákonné a žiadané, aby súd vo svojom rozhodnutí vo veci samej sa zaoberal vecou samou, jej skutkovým základom, argumentáciou týchto strán sporu a aby dal jasnú odpoveď na to, ktoré skutočnosti/tvrdenia tej-ktorej strany sporu považoval za podstatné a ktoré nie, a ako (konkrétne) tieto právne posúdil, a prečo priznal tomu-ktorému žalobcovi tú-ktorú sumu, čo (podľa nášho názoru) v napadnutom rozsudku absentuje. Je tiež nutné konštatovať, že okolnosti osobitného zreteľa vo veci samej (odôvodňujúce príp. vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy ako je tomu v iných/ obdobných prípadoch) vôbec nevyplývajú ani zo žaloby a nie sú ani preukázané. Nebolo vo veci samej

nijak relevantným spôsobom ani preukázané a súdom v rozsudku ani nijak dôvodené, že by vzťah žalobcov s nebohým druhom/otcom bol výnimočný/ nadštandardný, a že by odôvodňoval dokonca i priznanie vyšších súm náhrad nemajetkovej ujmy žalobcom, ako tomu bolo v iných obdobných prípadoch (v prípadoch už odškodnených pozostalých), i keď u žalobcov došlo už k zásadnej (pozitívnej) zmene v súkromí a i keď (aj) na strane nebohého boli podstatné okolnosti odôvodňujúce zníženie náhrad.

25. Priznávanie tzv. excesívnych súm (a neprimeraných vo vzťahu k iným/obdobným prípadom) by totiž mohlo mať negatívny dôsledok v podobe nepredvídateľnosti zodpovednosti za škodu (a tzv. vybreženia) a/alebo tzv. punitívny charakter náhrady spôsobenej ujmy, čo je však pri tomto (druhu) nároku a pri platnom práve v Slovenskej republike nemožné a neprípustné. V ďalšej časti poukázala na rozsudky iných súdov SR a výšku priznanej nemajetkovej ujmy a zohľadnenie spoluzavinenia nebohého/poškodeného.

26. Žalovaná 2/ namietla svoju pasívnu vecnú legitímáciu vo veci samej, čo riadne, logicky a detailne i zdôvodnila. Žalovaná 2/ naďalej trvala na nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko v zmysle platnej právnej úpravy nemajetková ujma pozostalých v spojení s dopravnou nehodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla nie je krytá poistením (v zmysle ZoPZP). Súd prvej inštancie vec (aj v tejto časti) teda nesprávne právne posúdil. Aktuálne platné právo Slovenskej republiky však nepočíta s tým, že by povinné zmluvné poistenie krylo aj nárok na nemajetkovú ujmu a ani neukladá zákonnú povinnosť nahradiť takúto ujmu. Mala za to, že súd prvej inštancie v rozsudku neprípustne dotváral právo extenzívnym výkladom vnútroštátnych zákonných ustanovení.

27. Súčasne sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s právnou argumentáciou žalovanej 2/, medzi vznikom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy s poisťnou udalosťou ako takou, ktorá zakladá výluku (v prípade jeho vecnej legitímácie) v zmysle ust. § 5 ods. 1 písm. h) ZoPZP. Žalovaná 2/ opätovne akcentovala, že od roku 2001 nedošlo k žiadnej zmene relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, a preto nie je absolútne legitímny dôvod na zmenu výkladu príslušných ustanovení ZoPZP a ad hoc na rozširovanie účelu a cieľov tohto zákona oproti tým, ktoré boli celkom jednoznačne a nesporne zamýšľané a stanovené samotným zákonodarcom. Postup súdu prvej inštancie potom nie je možné vyhodnotiť inak, ako snahu „zhojiť“ nečinnosť zákonodarcu priamou aplikáciou smerníc EÚ, ktorá je vo vzťahu k žalovanej 2/ ako súkromnoprávnemu subjektu vylúčená. Princíp poistenia spočíva v tom, že poisťovateľ kryje tie riziká (možné skutočnosti/udalosti), ktoré sú predmetom poistenia či už dohodnuté s poisťníkom v poisťnej zmluve alebo explicitne vymedzené v zákone, ako je tomu výslovne v prípade povinného zmluvného poistenia. V zmysle platného a účinného ZoPZP, nemajetková ujma universe nie je krytá týmto poistením, a teda ani poisťnou zmluvou, ktorú mal v čase dopravnej nehody uzavretú vinník predmetnej dopravnej nehody (v danom prípade žalobcami tvrdený vinník). Nie je možné sa stotožniť ani s tým názorom, že by Najvyšší súd SR už dal za celou záležitosťou akoby definitívnu „bodku“, a to tým že poisťovne zaviazal k náhrade nemajetkovej ujmy pozostalých, nakoľko tak síce dôvodí, ale vyčerpávajúco neodôvodňuje, t. j. bez toho, aby sa vyjadril k (viacerým) predchádzajúcim rozhodnutiam iných senátov Najvyššieho súdu SR, ktoré zaujali opačný názor (na ktoré vo veci samej poukazuje aj žalovaná 2/), a to bez toho, aby jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo podľa neho nemá platiť jasné znenie platného zákona a prečo v danom prípade použil eurokonformný výklad. Najvyššie súdne authority dodnes nevytvorili ani dôveryhodnú a/alebo ustálenú judikatúru, ktorá by sa týkala jasných podmienok priznania tohto nároku, vymedzenia okruhu osôb, ktoré môžu takúto náhradu žiadať a aspoň orientačnej výšky možného nároku. Aj týmto teda došlo k porušeniu práva žalovanej 2/ na spravodlivý proces a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie.

28. Pokiaľ teda súd prvej inštancie na tento prípad a žalobcami uplatnený nárok (čo do výšky a právneho dôvodu náhrady nemajetkovej ujmy) proti žalovanej 2/ aplikoval ust. § 15 ods. 1 ZoPZP, potom je nutné aplikovať aj ust. § 15 ods. 2 ZoPZP v spojení s ust. § 106 OZ, a potom nároky žalobcov uplatnené vo veci samej proti žalovanej 2/ sú de iure v celosti premlčané, a preto žalovaná 2/ trvá na vznesenej námietke premlčania vo veci samej. Zákon (ZoPZP) výslovne garantuje žalovanej 2/ (poisťovateľovi) rovnaké podmienky na namietanie premlčania nároku ako škodcovi (poisťníkovi/poistenému). Žalovanej 2/ preto nie je zrejmé, prečo pri tom istom nároku táto právna úprava (podľa súdu prvej inštancie) na jednej strane platí (§ 4 a § 15 ods. 1 ZoPZP), a na druhej strane (§ 15 ods. 2 ZoPZP) už nie. Nie je pritom opodstatnené ani súdom prvej inštancie odkazované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 265/2009, pretože sa jedná o rozhodnutie síce konštatujúce základné atribúty a súvislosti

nemajetkovej ujmy pozostalých, avšak nie voči poisťovateľovi a/alebo podľa ZoPZP, a teda je úplne nepoužiteľné, zvlášť vo vzťahu k žalovanej 2/ tak, ako ho (nesprávne) použil súd prvej inštancie.

29. V závere svojho odvolania žalovaná 2/ namietala, že rozsudok neobsahuje o. i. rozhodnutie (výrok) o trovách konania. Podľa ust. § 212 CSP súd rozsudkom rozhoduje vo veci samej a o celej prejednávanej veci a podľa ust. § 218 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku a (vo výroku) súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). Toto nie je rozsudkom splnené, a toto nekonvaliduje ani to, keď súd prvej inštancie v ods. 48. - 51. odôvodnenia uvádza dotknuté právne normy a ich (údajnú) aplikáciu vo veci samej súdom prvej inštancie. Pokiaľ však súd prvej inštancie má za to, že je nárok žalobcov daný v rozsahu 100 % z priznanej sumy, potom uviedol, že v konaní o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy pri rozhodovaní o (výške) nároku na náhradu trov právneho zastúpenia je nutné aplikovať ust. § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, podľa ktorého platí, že vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, je tarifnou hodnotou 2.000,- eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy (t. j. nie priznaná suma).

30. Žalobcovia 1/ až 3/ k podaným odvolaniam žalovaných 1/ a 2/ podali vyjadrenie v podaní zo dňa 12. 06. 2023. K odvolaniu žalovanej 2/ zo dňa 27. 04. 2023 uviedli, že väčšina dôvodov sa opakuje z predchádzajúcich vyjadrení žalovanej 2/, s ktorými sa vysporiadali v ich podaniach a s ktorými sa stotožnil i súd prvej inštancie.

31. K nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie spočívajúcom v tom, že mu súdom nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, ktoré bolo vytyčené na deň 31. 01. 2023 o 9:00 hod. uviedli, že žalovaná 2/ zároveň konštatuje, že sa o termíne pojednávania dozvedela zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 08. 11. 2022, ktorá jej bola súdom zaslaná a ktorá obsahovala uznesenie o odročení pojednávania. V danom prípade súd zaslal žalovanej 2/, ktorá sa osobne (ani prostredníctvom právneho zástupcu) nezúčastnila ani jedného pojednávania, zápisnicu z pojednávania zo dňa 08. 11. 2022, ktorá obsahovala uznesenie súdu o odročení pojednávania s novým termínom pojednávania určeným na deň 31. 01. 2023 o 9:00 hod. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie dostatočne upovedomil žalovanú 2/ o odročení pojednávania a o novom termíne pojednávania. Pokiaľ ide o žalovanou 2/ namietaný chybný dátum v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, ide výlučne o chybu v písaní, ktorú môže súd prvej inštancie odstrániť vydaním opravného uznesenia. Je pravdou, že písomné vyhotovenie rozsudku sa nestotožňuje s rozsudkom tak, ako bol vyhlásený na pojednávaní dňa 14. 03. 2023, keďže chýba výrok IV., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a výrok V., ktorým im súd priznal nárok na náhradu trov konania. Aj v danom prípade však ide len o inú zrejmú nesprávnosť rozsudku, ku ktorej zrejme došlo chybou pri kopírovaní textu rozsudku zo zápisnice a jeho prenášaní do písomného vyhotovenia rozsudku. Rovnako aj tento nedostatok je možné odstrániť opravným uznesením.

32. Uviedli, že žalovaná 2/ vyčíta súdu prvej inštancie, že v napadnutom rozsudku neuviedol a neposúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty všetkých strán sporu a že vo veci samej rozhodol na základe svojej úvahy a stotožnil sa len s argumentáciou žalobcov, pričom podľa žalovanej 2/ mal súd prvej inštancie vychádzať zjavne len z Trestného rozkazu OS Nitra sp. zn. 21T/47/2019 zo dňa 21. 08. 2019. S uvedeným konštatovaním sa nestotožnili. Súd prvej inštancie svoje skutkové zistenia ohľadne absencie spoluzavinenia poškodeného rozsiahlo odôvodnil v bodoch 36., 37., 38., 39., 40. a 42. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom svoje zistenia oprel nielen o spomínaný trestný rozkaz, ale predovšetkým o závery znaleckého posudku č. 44/2018 znalca Ing. Romana Červinku, o doplnenie znaleckého posudku znaleckým úkonom 5/2019, o výpoveď znalca zo dňa 02. 04. 2019 a o závery znaleckých posudkov č. 30/2018 a č. 22/2018. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a tieto správne právne posúdil. Jeho odôvodnenie je rozsiahle, pričom sa vysporiadal so všetkými skutkovými tvrdeniami strán sporu a tiež ich právnymi argumentmi. Nemožno preto súhlasiť s nepodloženým konštatovaním žalovanej 2/, že súd prvej inštancie opomenul prihliadať na okolnosti v neprospech neb. B. C., keďže existencia takýchto okolností na strane neb. B. C., ktoré by ovplyvnili priebeh nehody, neboli preukázané. Práve naopak, vykonaným dokazovaním bolo vylúčené akékoľvek spoluzavinenie neb. B. C..

33. K námietke o absencii výroku, ktorým by súd prvej inštancie zamietol zvyšok nimi uplatňovaného nároku uviedli, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 14. 03. 2023 vyplýva, že vyhlásený rozsudok obsahoval i výrok č. IV., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Absencia tohto výroku v písomnom

vyhotovení rozsudku je len inou zrejmovou nesprávnosťou, ktorú môže súd prvej inštancie opraviť opravným uznesením.

34. Žalobcovia 1/ až 3/ si listom zo dňa 27. 04. 2020 uplatnili voči žalovanej 2/ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v nižšej výške, ako v žalobe, čo odôvodňujú opakovane tým, že mimosúdny vyriešením veci by boli uchránení pred súdnym konaním, v ktorom sa znova museli podrobne vracieť k prežitým negatívnym zážitkom, čo nepochybne prehlbovalo zažitú traumou. To, že žalobkyňa 1/ má nového partnera a ďalšie dieťa, žiadnym spôsobom nezmiernilo obrovskú bolesť zo straty muža, ktorého milovala zo všetkých najviac. Bol jej životnou láskou, čo sa nikdy nezmení. Miloval ich deti tak, ako ich nebude milovať žiaden iný muž. Nikto nemôže nahradiť jeho miesto. Rovnako deťom nikto nenahradí ich skutočného otca, jeho lásku a starostlivosť. Súd prvej inštancie skutočnosť, že má partnera vzal pri svojom rozhodovaní do úvahy a zohľadnil to i pri výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, čo vyplýva z odôvodnenia rozsudku.

35. K otázke spoluzavinenia poškodeného uviedli, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle a dostatočné dokazovanie týkajúce sa prípadného spoluzavinenia neb. B. C.. Zo žiadneho dôkazu, ktorý sa nachádza v spise, ani zo žiadneho dôkazu navrhnutému žalovanými nevyplýva skutočnosť, na základe ktorej by mohol súd dospieť k záveru, že spornú nehodu spoluzavinil neb. B. C.. Z citovaných znaleckých posudkov a tiež výpovede znalca jednoznačne vyplýva, že neb. B. C. sa žiadnym spôsobom nepričinil o vznik dopravnej nehody. Zo záverov znaleckého posudku je zřejmé, že prítomnosť alkoholu v krvi zosnulého B. C. žiadnym spôsobom neovplyvnila priebeh dopravnej nehody v odpovedi na otázku č. 2 znalec jednoznačne konštatuje, že žalovaná 1/ mala možnosť zabrániť predmetnej dopravnej nehode. Na rozdiel od nej, B. C. nemal možnosť zabrániť dopravnej nehode na proti jazdiace vozidlo žalovanej 1/, ktorá jazdila v protismere, reagoval včas, keď sa mu odkryl výhľad na vozidlo Škoda reagoval technicky správnym spôsobom, a to vyhýbaniu sa vpravo. Znalec sa venoval i možnosti, že ak by B. C. jazdil pri pravom okraji jazdného pruhu, v súlade s platnými ustanoveniami pravidiel cestnej premávky a skonštatoval, že nie je možné s istotou uviesť, že by sa takýmto spôsobom vyhol kolízii, pretože aj tesné kolízne minutie s protijazdiacim vozidlom by mohlo spôsobiť stratu rovnováhy a následný pád motocyklistu. Znalec sa zaoberal i alternatívou, že by B. C. jazdil povolenou rýchlosťou a skonštatoval, že ani pri jazde pri rýchlosti 70 km/h nemal možnosť zabrániť dopravnej nehode. Zo záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že jediným dôvodom zrážky vozidla, ktoré viedla žalovaná 1/ a motocyklu, bola jazda žalovanej 1/ v protismere. K rozsudkom, na ktoré žalovaná 2/ poukázala uviedli, že všetky tieto rozhodnutia vychádzajú z takej dôkaznej situácie, kde spoluzavinenie poškodených, ktorí boli pod vplyvom alkoholu, bolo preukázané znaleckým posudkom. V konaní vedenom na KS NR sp. zn. 9Co/243/2018 je spoluzavinenie poškodeného konštatované tým istým znalcom, ktorý vypracovával znalecký posudok v tomto prípade, a to Ing. Romanom Červinkom. Tento rozsudok rieši i otázku prípadného premlčania a plynutia premlčacích lehôt v prípade náhrady nemajetkovej ujmy úplne rovnako, ako to posúdil v tejto veci súd prvej inštancie. I napriek tomu žalovaná 2/ opakovane a bez náležitého právneho zdôvodnenia vznáša v danom prípade námietku premlčania, a to opakovane. Rovnako neodôvodnene namieta i svoju pasívnu vecnú legitímáciu. Táto bola už dávno vyriešená rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12 zo dňa 24. 10. 2013 a naň nadväzujúcou judikatúrou slovenských súdov.

36. K odvolaniu žalovanej 1/ zo dňa 10. 05. 2023 uviedli, že namieta len jednu skutočnosť, a to, že súd prvej inštancie izolovane preberal závery znaleckého posudku Ing. Červinku a nezaoberal sa jej argumentami, že ak by poškodený jazdil pri pravom okraji jeho jazdného pruhu, nemuselo k zrážke s vozidlom žalovanej 1/ vôbec dôjsť. K takémuto záveru znalec nikdy nedospel a súd týmto argumentom žalovanej 1/ podrobne zaoberal v bodoch 37., 38. a 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov je odvolanie žalovanej 1/ neopodstatnené.

37. Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov – v podaní zo dňa 13. 07. 2023 zopakovala námietky týkajúce sa nedostatku vecnej pasívnej legitímácie, chýb týkajúcich sa vypracovania rozsudku (ktoré boli opravným uznesením odstránené), nedostatkom odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, neprimeranosťou priznanej výšky odškodnenia a nutnosťou prihliadnuť na spoluzavinenie poškodeného.

38. Žalobcovia vo svojom vyjadrení zo dňa 19. 07. 2023 zotrvali na svojich argumentoch prednesených v konaní.

39. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými stranami sporu (§ 362, § 359 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

40. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

41. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola žaloba žalobcov 1/, 2/ a 3/ o uloženie povinnosti žalovanej 1/ a žalovanej 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy 50.000,- eur, žalobkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy 50.000,- eur a žalobcovi 3/ náhradu nemajetkovej ujmy 50.000,- eur, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jednej zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej. Súd prvej inštancie žalovanej 1/ a žalovanej 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy 10.000,- eur, žalobkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy 15.000,- eur a žalobcovi 3/ náhradu nemajetkovej ujmy 15.000,- eur, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jednej zo žalovaných, zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej (výroky I., II. a III.) a vo zvyšku žalobu žalobcov 1/, 2/ a 3/ zamietol (výrok IV.) a žalobcom voči žalovaným priznal plnú náhradu trov konania (výrok V.).

42. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu sporových strán bolo posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či sa v konaní dopustil vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (riadnym neodôvodnením svojho rozhodnutia), či na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (že priznané náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom zodpovedajú okolnostiam prípadu, závažnosti vzniknutej ujmy na ich strane, ako aj aktuálnej spoločensko-ekonomickej realite a ustálenej súdnej praxe v porovnateľných veciach), či vec aj nesprávne právne posúdil (že neboli splnené podmienky na priznanie uplatnených náhrad v plnom rozsahu, že žalovaná 2/ je pasívne legitimovaná na plnenie, ktorého sa v konaní domáhajú žalobcovia), a či súd rozhodol správne aj o trovách konania.

43. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky, a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 CSP (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná.

44. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko tu však bol i nesúhlas sporových strán - žalovaných s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

45. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaných 1/ a 2/, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o dôvodnosti žaloby žalobcov v prejednanom spore, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP na tieto v celom rozsahu poukazuje. Keďže odvolací súd

dospel k tomu záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny, dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaných viazaný (§ 379 CSP; § 380 CSP), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalovaných uvedených v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

46. K námietke žalovanej 2/ o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie spočívajúcom v tom, že jej nebolo doručené predvolanie na pojednávanie vytyčené na 31. 01. 2023 o 09.00 hod., pričom tvrdila, že sa o ňom dozvedela len tak, že sa oboznámila so zápisnicou o pojednávaní zo dňa 08. 11. 2022, z ktorej vyplynulo odročenie pojednávania na termín 31. 01. 2023, odvolací súd uvádza, že ju považuje za nedôvodnú. Z predmetnej zápisnice o pojednávaní vyplýva, že žalovaná 2/, ako i jej právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili, v závere zápisnice bolo vyhlásené uznesenie, že sa pojednávanie odročuje na 31. 01. 2023 o 09.00 hod. Pokiaľ žalovaná 2/ tvrdí, že uvedená zápisnica jej bola zaslaná na vedomie, je z toho zrejmé, že o pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 31. 01. 2023 mala vedomosť, čomu nasvedčuje i podanie právnej zástupkyne žalovanej 2/ zo dňa 24. 01. 2023 (č. l. 181), v úvode ktorej konštatuje, že na konajúcom súde je na deň 31. 01. 2023 o 09.00 hod. vytyčený termín pojednávania, vyjadrila sa k veci samej a v závere svoju neúčast na uvedenom pojednávaní ospravedlnila s tým, že súhlasila, aby konajúci súd pojednával a rozhodol v ich neprítomnosti. Nie je zrejmé, či a ako žalovanou 2/ namietaná nesprávnosť pri predvolaní na pojednávanie viedla k ujme na jej právach, keďže pri konštatovaní nesprávnosti procesného postupu súdu prvej inštancie nedeclarovala vznik žiadnej konkrétnej ujmy. Nepostačujúcim je všeobecné konštatovanie v odvolaní, že toto procesné pochybenie zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Preukázanie (existencia) konkrétnej ujmy na právach odvolateľa je podmienkou úspešného uplatnenia uvedeného odvolacieho dôvodu, tiež posúdenia intenzity zásahu do práva na spravodlivý proces odvolacím súdom. Žalovaná o termíne pojednávania vedela, čo sama potvrdila a čo vyplýva i z jej ospravedlnenia, ktoré doručila súdu 24. 01. 2023, t. j. týždeň pred vytyčeným pojednávaním. Odvolací súd zo spisu súdu prvej inštancie zistil, že sa žalovaná 2/ a jej právny zástupca nezúčastnili ani jedného pojednávania, ktoré sa vo veci konalo a podávali len rozsiahle a opakujúce sa námietky, s ktorými sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zaoberal a vyhodnotil ich. Aj z tohto dôvodu považuje odvolací súd uvedenú námietku za účelovú a v konečnom dôsledku za nedôvodnú.

47. Nedôvodná je tiež námietka týkajúca sa nesprávne uvedeného dátumu na rozsudku súdu prvej inštancie, keď namiesto 14. 03. 2023 (kedy bol rozsudok verejne vyhlásený) bol v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvej inštancie uvedený dátum 14. 03. 2022 a tiež chýbajúci výrok IV. a V. v písomne vyhotovenom rozsudku súdom prvej inštancie (o zamietnutí zvyšnej časti nároku a o nároku na náhradu trov konania), ktoré boli odstránené opravným uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 06. 06. 2023. Odvolací súd takýto postup súdu prvej inštancie považoval za súladný so zákonom, keďže práve inštitút opravného uznesenia slúži na opravu zrejmych nesprávností. Rozsudok súdu prvej inštancie vyhlásil dňa 14. 03. 2023, pričom zo zápisnice z uvedeného dňa vyplýva, že rozsudok bol vyhlásený so všetkými jeho výrokmi (I. – V.), a teda pri jeho písomnom vyhotovení došlo k zrejmej nesprávnosti, čo bolo správne odstránené opravným uznesením.

48. Pokiaľ ide o námietku nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej 2/ v tomto konaní, aj túto vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Súd akcentuje, že po rozsudku súdneho dvora vo veci Hassová C-22/12 by nemali byť pochybnosti o tom, že ak vnútroštátne právo priznáva právo na náhradu nemajetkovej ujmy pri usmrtení osoby prevádzkou motorového vozidla, tak štát musí zabezpečiť právnu úpravu o poistnom krytí takejto ujmy. Slovenský právny poriadok priznáva pozostalým za zásah do súkromia usmrtením blízkeho človeka náhradu nemajetkovej ujmy, keď usmrtenie osoby, ktorá je blízka je jednoznačne zásahom do súkromného života blízkych osôb. Z hľadiska gramatického výkladu odvolací súd považuje za dôležité, že § 4 ods. 2 písm. a/ ZoPZP upravuje škodu na zdraví vo všetkých jej zložkách, keď zákonodarcia explicitne nevypočítal poistné krytie len niektorej zložky škody na zdraví, napr. bolestné, stratu na zárobku, vecnú škodu a pod. Zakotvením poistného krytia nielen niektorej zložky škody na zdraví opodstatňuje názor, že pod škodou na zdraví treba zaradiť všetky jej zložky tak v rovine majetkovej, ako aj nemajetkovej. Zmysel a cieľ celého poistenia rizikových vzťahov spojených s prevádzkou motorových vozidiel podporuje aj teleologický výklad, pričom odvolací súd nevidel dôvod

presúvať bremeno, ktoré majú znášať pri najrizikovejších spoločenských vzťahoch poisťovne, na plecia častokrát nesolventných osôb a tým vystavovať ekonomickému tlaku a právnej neistote poistené osoby a pri nevyhnutí aj dotknuté obeť. Odvolací súd poukazuje na požiadavku striktného výkladu, pokiaľ ide o vylúčenie poistného krytia na rozsudok ESD C-22/12 článok 34, podľa ktorého „obmedzenie poistného krytia je možné iba vo výnimočných prípadoch, podľa názoru Komisie je potrebné prijať v tejto oblasti striktný výklad práva, a nie je možné pripustiť ľubovoľné rozširovanie prípadov, v ktorých bude dochádzať k obmedzeniu rozsahu poistného krytia“. Ustanovením § 4 ods. 1 a 2 ZoPZP sa do slovenského právneho poriadku implementovali ustanovenia smernice Rady 72/166/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, ako aj druhej smernice Rady 84/5/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (v súčasnosti kodifikované v spoločnej smernici č. 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a kontrole plnenia tejto povinnosti). Odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej sa musia vnútroštátne ustanovenia v konaní vo veci samej v čo najväčšej miere vykladať a uplatňovať v súlade so smernicami. Vnútroštátne súdy teda musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje (napr. rozsudok SD z 25. apríla 2013, C-81/12, Asociația ACCEPT proti Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ods. 71). Vyžaduje sa, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac ich výkladové metódy, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (rozsudok SD z 24. januára 2012, C-282/10, Maribel Domínguez proti Centre informatique du Centre Ouest Atlantique a Préfet de la région Centre, ods. 27). Pre súdy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby pri výklade ustanovení ZoPZP v čo najväčšej možnej miere vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú účinnosť. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a/ ZoPZP treba vyložiť tak, že poistenie zodpovednosti kryje, za splnenia ostatných podmienok, aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a pozostalí ako poškodení môžu tieto nároky v zmysle § 15 ods. 1 zákona uplatniť priamo proti poisťovateľovi, a to rovnako ako všetky ostatné nároky na náhradu škody. Žalobcovia 1/, 2/ a 3/ preto majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej 1/, ktorá ujma je krytá v zmysle § 4 ods. 2 a 4 ZoPZP poistením zodpovednosti za škodu u žalovanej 2/.

49. Žalovaná 2/ namietala, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s otázkou priamej príčinnej súvislosti medzi zásahom do práv žalobcov a poistnou udalosťou ako takou v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení, s poukazom na ust. § 5 ods. 1 písm. h/ ZoPZP. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa však súd zaoberal aj otázkou príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a nemajetkovou ujmom, pričom konštatoval, že ak by daná udalosť nenastala, nedošlo by ani k zásahu do súkromnej sféry žalobcov. Žalovaná 2/ síce poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o vzťahu príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný, no odvolací súd musel konštatovať, že uvedené rozhodnutia sa netýkali problematiky príčinnej súvislosti medzi nemajetkovou ujmom, ktorá vznikla pozostalým v dôsledku smrti blízkej osoby spôsobenej dopravnou nehodou. Existencia priamej príčinnej súvislosti vyplýva aj z rozsudku NS SR z 31. 07. 2017 sp. zn. 6MCdo/1/2016, ktorý bol predmetom rokovania občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR dňa 09. 10. 2018 a ktorým bol prijatý záver o pasívnej vecnej legitímácii poisťovne. Toto rozhodnutie bolo prijaté na uverejnenie v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR v znení právnej vety: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitímovaná“. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenia Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 666/2016-36 zo dňa 11. 10. 2016 a č. k. I. ÚS 474/2016-17 zo dňa 17. 08. 2016, z ktorých vyplýva, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obeť usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Treba povedať, že opačný názor, ktorý popieral pasívnu legitímáciu žalovanej 2/ bol prezentovaný napr. aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 301/2012, avšak tento právny názor a rozhodnutie jedného zo senátov dovolacieho súdu nebol

publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR. V uvedených rozhodnutiach sa síce rieši pasívna vecná legitímácia poisťovne, ale zároveň tieto rozhodnutia dávajú odpoveď aj na námietku žalovanej 2/ ohľadne príčinnej súvislosti medzi vznikom nemajetkovej ujmy a dopravnou nehodou, ktorou bola nemajetková ujma pozostalým obeť spôsobená, keď pri dopravnej nehode došlo k jej usmrteniu.

50. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaných 1/ a 2/, týkajúce sa výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, vychádzal odvolací súd zo skutkového stavu a dôvodov tak, ako ich zistil a vysvetlil súd prvej inštancie, pričom nebolo možné opomenúť fakt, že išlo o náhle, nečakané úmrtie osoby z najužšieho rodinného okruhu, osoby, ktorá sa spolu so žalobkyňou 1/ podieľala na výchove, starostlivosti o žalobcov 2/ a 3/ od ich narodenia, následkom čoho bolo medzi otcom a deťmi vytvorené silné citové puto. Za daného stavu odvolací súd považoval výšku náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- eur žalobkyni 1/ a po 15.000,- eur žalobkyni 2/ a žalobcovi 3/ za primeranú. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, a vzniknutú situáciu zhodnotil komplexne. Postupoval v súlade s ustanovením § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a náležite zohľadnil závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, ako aj všetky okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä s ohľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie. Treba zohľadniť aj to, že posudzovaný zásah vyvolal ujmu dlhotrvajúcu, rozsiahlu a v zásade ničím nereparovateľnú. Závažnosť ujmy treba posúdiť aj s ohľadom na intenzitu a charakter vzťahu pozostalých a zomrelého z pohľadu blízkosti rodinných vzťahov, trvania a osobitných psychických väzieb. Smrťou otca žalobcov 2/ a 3/ vo veku 38 rokov došlo k pretrhnutiu rodinných väzieb, pričom tento následok je už trvalý a nezvratný. Súd prvej inštancie sa v bode 46. odôvodnenia podrobne zohľadniac všetky okolnosti prípadu venoval výške nemajetkovej ujmy, ktorú žalobcom priznal. Zohľadnil intenzívnosť vzťahu každého zo žalobcov k zosnulému partnerovi i otcovi. Prihliadol aj na vek nebohého 38 rokov, jeho správanie v čase dopravnej nehody, pričom konštatoval, že bol len obeťou a nehodu nezapríčinil. Priznaná nemajetková ujma je teda primeraná okolnostiam, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcov došlo, ako aj intenzite zásahu a jeho dopadu na ich ďalší život.

51. Pokiaľ žalovaná 2/ namietala skutočnosť, ktorá nastala po smrti partnera žalobkyne 1/, a to, že táto si založila rodinu, má dieťa s novým partnerom, tak túto skutočnosť súd prvej inštancie zohľadnil vo výške priznanej nemajetkovej ujmy, keď všetci žalobcovia žiadali priznať sumu 50.000,- eur, pričom žalobkyni 1/ priznal súd 10.000,- eur a maloletým žalobcom 2/ a 3/ priznal po 15.000,- eur. Navyiac, žalobkyňa 1/ mala v čase smrti svojho partnera 34 rokov, bola na materskej dovolenke s ich druhým spoločným dieťaťom (čo nepochybne preukazuje zdravý a intenzívny vzťah s jasným perspektívnym zámerom prežiť spoločný život ako rodina), teda nečakaná smrť partnera bola nepochybne spôsobilá zasiahnuť do jej rodinného, citového života. Ak nadviazala nový vzťah po smrti svojho partnera, samotná táto skutočnosť nevylučuje priznanie nemajetkovej ujmy. Nie je zrejmé, či žalovaná 2/ chcela poukázať na to, že žalobkyňa 1/ už nemá nárok na nový život, a ako dlho by mala zostať sama, bez partnera, aby tým splnila predstavu žalovanej 2/ o dôvodnosti nároku na nemajetkovú ujmu.

52. Vo vzťahu k rozhodnutiam o nemajetkovej ujme priznanej maloletým deťom odvolací súd konštatuje, že súdy priznali v iných prípadoch aj vyššie sumy, ako žalovaní namietali v odvolaní. Výška priznanej nemajetkovej ujmy v tomto prípade sa výrazne nelíši od bežne priznávaných náhrad za obdobné prípady, či už plnoletým alebo maloletým osobám. Odvolací súd pritom poukazuje na obdobné prípady, keď žalobcom o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo maloleté dieťa, ktoré prišlo o rodiča (otca) v útľom veku a považuje ho za primeraný a porovnateľný s priznanými nárokmi iných všeobecných súdov (napr. KS Banská Bystrica sp. zn. 14Co/19/2017 - plnoletému synovi priznaných 17.000,- eur, plnoletej dcére 20.000,- eur, KS Prešov sp. zn. 21Co/137/2017 plnoletému synovi priznaných 20.000,- eur, maloletému synovi 40.000,- eur, KS Trenčín sp. zn. 16Co/80/20147 maloletému synovi priznaných 23.000,- eur, manželke 15.000,- eur, KS Žilina, sp. zn. 8Co/264/2013 manželke priznaných 20.000,- eur, dieťaťu 23.000,- eur). Súdom priznaná výška nemajetkovej ujmy pri porovnaní rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je predvídateľná a odzrkadľuje aktuálnu rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky v oblasti rozhodnutí pri priznaní nemajetkových ujmy pozostalým obeť z dopravných nehôd.

53. K námietke, ktorá bola podstatnou námietkou žalovanej 1/, ale aj jednou z námietok žalovanej 2/, a to, že súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy neprihliadol na spoluzavinenie poškodeného neb. B. C., odvolací súd zdôrazňuje, že výrokom trestného rozkazu Okresného súdu Nitra sp. zn. 21T/47/2019 zo dňa 21. augusta 2019, ktorým bola žalovaná 1/ uznaná vinnou z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods.

1, 2 písm. a/ trestného zákona je (civilný) súd v zmysle § 193 CSP viazaný. Musí z neho vychádzať ako z celku a pri tom brať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť, ktorá rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétneho konania páchatel'a. To sa však týka výlučne konania obvineného. Pokiaľ skutkové okolnosti prípadu nasvedčujú, že na vzniku škody sa okrem neho mohla podieľať svojím konaním aj ďalšia osoba (napríklad poškodený), civilný súd nie je pri skúmaní spoluzavinenia tejto osoby (jej podielu na vzniku škody) viazaný výrokom o vine obvineného. V rozsahu, v ktorom sa na vzniku škody podieľalo spoluzavinenie poškodeného, nezodpovedá za škodu škodca, lebo v tomto rozsahu nie je daná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a zavineným protiprávnym konaním. V prípade spoluzavinenia poškodeného platí zásada vyjadrená v ustanovení § 441 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

54. Vyššie uvedenou námietkou sa zaoberal aj súd prvej inštancie v bode 37. - 41. a odvolací súd sa s jeho argumentáciou stotožňuje. V trestnom konaní sa otázkami okolností dopravnej nehody zaoberal znalec Ing. Roman Červinka, ktorý v znaleckom posudku č. 44/2018 zo dňa 02. 11. 2019 (č. l. 96-102) a dospel k záveru, že dopravnej nehode mala možnosť zabrániť vodička K. (žalovaná 1/) ak by v mieste, kde je to zakázané pozdĺžnou súvislou čiarou V 1a nepredchádzala pred ňou jazdiace vozidlá a jazdila by v pravom pruhu, neprišlo by k vzniku kolíznej situácie ani dopravnej nehode. Pokiaľ išlo o poškodeného B. C. jazdiaceho ma motocykli, tento nemal jednoznačnú a nepochybnú možnosť zabránenia dopravnej nehody. Konštatoval i to, že vzhľadom na toleranciu výpočtu miesta zrážky nie je možné konštatovať, že motocyklista jazdou pri pravom okraji vozovky nepochybne mohol zabrániť dopravnej nehode, ani pri dodržaní rýchlosti 70km/h (bolo zistené, že jazdil rýchlosťou 80km/h +-5km/h) by nemohol zabrániť nehode. Uviedol, že motocyklista reagoval na protijazdiace vozidlo Škoda včas, keď sa mu odkryl výhľad na vozidlo Škoda cez vpravo sa zaraďujúce neznáme vozidlo predbiehajúce pred vozidlom Škoda a na vozidlo Škoda reagoval technicky správnym spôsobom, vyhybaním vpravo.

55. Znalec Ing. Roman Červinka na základe novovzniknutej skutočnosti, že motocyklista jazdil pod vplyvom alkoholu – 0,78 promile v krvi, vypracoval doplnenie č. 1 k znaleckému posudku č. 44/2018 zo dňa 21. 01. 2019. K otázke, aký vplyv mala z technického hľadiska táto skutočnosť na priebeh dopravnej nehody uviedol, že uvedená skutočnosť znamená, že motocyklista zareagoval na jazdiace vozidlo Škoda o cca 0,3 sekundy a 6,7 m skôr, ako bolo uvažované v časopriestorovej analýze v znaleckom posudku č. 44/2018, nakoľko jeho reakčná doba bola predĺžená o cca 0,3 sekundy z dôvodu ovplyvnenia alkoholom. Záver bol taký, že skutočnosť, že motocyklista jazdil v čase nehody pod vplyvom alkoholu (0,78 promile) a rýchlosťou o 10km/h vyššou, ako bola najvyššie dovolená rýchlosť v danom úseku cesty, nemali vplyv na možnosť zabránenia dopravnej nehody z jeho strany. V súdnom spise sa nachádza i zápisnica o vylúčení znalca v trestnom konaní (č. l. 206 - 209), ktorý o. i. uviedol, že technika jazdy motocyklistu stredom jazdného pruhu bola správna, lebo bola pre neho najbezpečnejšia, a to vzhľadom na stav a povrch vozovky. Na otázku, či mohla prítomnosť alkoholu v krvi motocyklistu vplyv na jeho posúdenie odhadu vzdialenosti pri vedení motocykla uviedol, že vplyv alkoholu na motocyklistu môže posúdiť len v rozsahu dostupnej technickej literatúry, ako to uviedol v doplnení znaleckého posudku a toto je skôr otázka na znalca z odboru zdravotníctva.

56. Znalecký posudok vypracovaný MUDr. Evou Nevickou (30/2018) a MUDr. Michaelou Rendekovou (22/2018) zo dňa 11. 12. 2018 konštatoval príčinu smrti neb. A. B. C., a o. i. sa v časti III. posudku uvádza, že mu bola odobratá vzorka krvi na vyšetrenie koncentrácie alkoholu a bola stanovená koncentrácia alkoholu v krvi 0,78 promile, čo svedčí, že v čase svojej smrti bol pod vplyvom alkoholu. Ide o koncentráciu etanolu v krvi od 0,50 – 0,99 promile a hodnotili ju zo súdnolekárskeho hľadiska ako podnapitosť, čo je miernejší stupeň ovplyvnenia organizmu alkoholom. Ide o mierne, niekedy len veľmi diskkrétne badateľné postihnutie duševných, zmyslových a jemných pohybových funkcií.

57. Zo znaleckých posudkov vyplýva (aj napriek tomu, že aj na strane poškodeného došlo k porušeniu pravidiel cestnej premávky - alkohol 0,78 promile, vyššia rýchlosť o 10km/h proti povolenej), že uvedené nemalo podiel na vine poškodeného na dopravnej nehode. Riskantná jazda žalovanej 1/, ktorá predchádzala vozidlá idúce v pravom jazdnom pruhu v mieste vodorovnej plnej čiaru a v neprehľadnej zákrute nedala možnosť zabrániť stretu s motocyklistom ani v prípade, ak by dodržal maximálnu rýchlosť a podľa znalca Ing. Červinku ani spomalenie jeho reakcie o 0,3 sekundy v dôsledku alkoholu 0,78 promile nemohla nehode zabrániť. Rovnako ako posúdenie porušenia pravidiel cestnej premávky u vinníčky dopravnej nehody, kde sa skúma príčinná súvislosť tohto porušenia s jej následkami, rovnaký

mechanizmus musí platiť i pri posúdení správania sa poškodeného, t. j. aj jeho prípadné porušenie pravidiel cestnej premávky musí byť v príčinnej súvislosti s následkami, ak sa má prihliadnuť na jeho prípadné spoluzavinenie, inak povedané, z dokazovania musí byť preukázané, že práve zistené porušenie pravidiel cestnej premávky aspoň čiastočne spôsobilo neželaný následok a že tomuto mohol pri ich dodržaní zabrániť. Pokiaľ žalovaná 2/ mienila dokazovať ňou tvrdené spoluzavinenia poškodeného, mohla navrhnúť doplniť dokazovanie prípadným ďalším znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva, nakoľko znalec Ing. Červinka sám uviedol, že presné zodpovedanie otázky týkajúcej sa vplyvu požitého alkoholu poškodeným na priebeh nehody by mohol zodpovedať znalec z iného odboru. Takýto návrh zo strany žalovanej podaný nebol, pričom súd nemôže z vlastnej iniciatívy vykonať dokazovanie, ktoré niektorá zo strán nenavrhol, čo súvisí s novým Civilným sporovým poriadkom. Nová právna úprava postupu súdu v procese dokazovania sa výrazne odlišuje od právnej úpravy v Občianskom súdnom poriadku. Podľa novej právnej úpravy súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany.

58. K spoluzavineniu (analogicky aplikovanému na nemajetkovú ujmu) žalovaná 2/ uviedla, že súd je povinný v súlade s § 441 Občianskeho zákonníka v konaní o žalobách na náhradu škody aj bez návrhu skúmať, či sú dané dôvody pre obmedzenie zodpovednosti žalovaného v dôsledku spoluzavinenia poškodeného. K tomu odvolací súd dopĺňa, že škodca zodpovedá za škodu len v tom rozsahu, v akom je jeho konanie alebo v príčinnej súvislosti so škodlivým následkom. Ak sa podieľa na vzniku škody i poškodeného, prípadne akékoľvek okolnosti na jeho strane, ktoré sú vo vzťahu príčinnej súvislosti s následkom, v tom rozsahu nemôže byť daná zodpovednosť žalovaného. Poškodenému sa pripočítajú všetky okolnosti na jeho strane, ktoré prispeli ku škodlivému následku, bez ohľadu na to, či boli zavinené alebo nie. Ak bola škoda spôsobená aj konaním poškodeného, či objektívnymi okolnosťami na strane poškodeného, v tomto rozsahu je vylúčená zodpovednosť škodcu. Chýba totiž jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním škodcu, za ktorú žalovaný zodpovedá na objektívnom princípe (rozsudok NS SR z 19. 03. 2008, sp. zn. 25Cdo/657/2006, uznesenie NS SR z 15. 07. 2008, sp. zn. 25Cdo/1500/2006). Pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/273/2018, na ktorý poukázala žalovaná 2/, k tomu odvolací súd uvádza, že išlo o inú skutkovú situáciu, keď v uvedenom konaní znalci konštatovali, že pri nehode zohralo značnú úlohu aj konanie chodkyne - nebohej, ako aj u nej namerané množstvo alkoholu (poškodená prechádzala cez cestu v čase a za okolností, kedy vzhľadom na vzdialenosť a rýchlosť prichádzajúceho vozidla nemohla cez cestu bezpečne prejsť; nebola žiadnym spôsobom osvetlená, nemala na sebe reflexné prvky, ale naopak, bola oblečená celá v čiernom, a navyše, sa nachádzala v ťažkom stupni opitosti (v čase nehody mala 3,08 g/kg alkoholu v krvi a 4,43 g/kg alkoholu v moči). V rozhodnutí KS Žilina sp. zn. 6Co/184/2019, na ktoré poukazovala žalovaná 2/ sp. zn. 16Co/163/2019 súd prihliadol na spoluzavinenie poškodeného motocyklistu z dôvodu jeho požitia alkoholu, ale aj nesprávnej technicky jazdy, čo vyplynulo zo znaleckého dokazovania v trestnom konaní, kde bolo konštatované, že sám otec žalobcov si nepočínal dostatočne opatrne, technika jeho jazdy ako vodiča motocykla nebola správna a prekročením rýchlosti si vodič motocykla znemožnil zabrániť dopravnej nehode a zároveň neumožnil vodičovi vozidla Octavia, dať mu prednosť v jazde. Pokiaľ ide o ďalší rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/178/2018, kde súdy tiež prihliadli na spoluzavinenie obeť, išlo o odlišnú skutkovú situáciu, keď chodec mal v čase zrážky v krvi 3,3 promile etylalkoholu, čo z lekárskeho hľadiska je posudzované ako ťažký stupeň opitosti, tento vstúpil v nebezpečnej vzdialenosti na vozovku pred prichádzajúcim vozidlom, mokrý, lesklý povrch vozovky, pri ktorom neboli technicky vytvorené podmienky pre rozpoznanie chodca oblečeného v tmavom nereflexnom oblečení. Je teda zjavné, že žalovanou 2/ citované rozhodnutia síce prihliadli pri určení výšky nemajetkovej ujmy i na spoluzavinenie poškodeného, ale išlo o odlišné skutkové okolnosti.

59. V súvislosti s touto odvolacou námietkou dovolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010 sp. zn. 1Cdo/77/2009, podľa ktorého „Na to, aby žalobcovia mohli byť úspešní pri uplatňovaní nároku na ochranu ich osobnosti podľa § 13 OZ v prípade, keď žalovaný neoprávnene (protiprávne) zasiahol do ich osobnostných práv zavinením dopravnej nehody, pri ktorej zahynul ich blízky príbuzný, nie je zásadne nutné, aby konanie samej dotknutej osoby (neboheho syna a brata žalobcov) muselo byť po právnej stránke bezzávadné. V súlade s citovaným ustanovením § 13 ods. 1 OZ na to, aby oprávnená osoba mala právo domáhať sa ochrany osobnosti, sa vyžaduje a zároveň stačí, aby išlo o neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti. V prípade existencie

takéhoto neoprávneného zásahu ide potom o objektívnu zodpovednosť, bez ohľadu na zavinenie. Správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu sa stáva právne významným až pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ), ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Týmito okolnosťami sú nielen okolnosti na strane samotného škodcu, ale súčasne sú to aj okolnosti na strane dotknutej osoby, na ktoré okolnosti správne súdy nižších súdov prihliadali." Aj v rozhodnutí najvyššieho súdu R 29/2001 vyplýva, že „Samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnúť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila." V danom prípade odvolací súd nezistil percentuálny podiel poškodeného na vzniku dopravnej nehody, ktorá bola príčinou zásahu do práva na súkromný rodinný život žalobcov. Zo znaleckého posudku nevyplýva, že objektívne sa podieľal na vzniku nehodového deja. Obsah znaleckého posudku, jeho doplnenie a výsluch znalca naznačuje, že tento podiel zistený nebol, pričom ide o otázku odbornú, ktorú je spôsobilý zodpovedať len znalec z príslušného odvetvia. Súd sa nestotožňuje s názorom prezentovanom v rozsudku odvolacieho súdu (rozsudok KS v Nitre sp. zn. 25Co/21/2022), na ktorý poukazovala žalovaná 2/, že len samotné zistenie požitia alkoholu v nižšej koncentrácii bez toho, aby bol skúmaný jeho vplyv na priebeh dopravnej nehody, možnosti jej zabráneniu, ovplyvnenie doby reakcie na vzniknutú situáciu, je samo o sebe dôvodom na konštatovanie spoluzavinenia.

60. Za rovnako nedôvodnú považuje odvolací súd námietku žalovanej 2/ o premlčaní žalobcami uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu.

61. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ust. § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr než zabezpečená pohľadávka.

62. Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občiansko-právnych vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabránili tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania tak zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ).

63. Otázka, či sa premlčuje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, riešil najvyšší súd aj v rozsudku z 27. novembra 2012 sp. zn. 2 Cdo 194/2011 (ako judikát R 58/2014 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) tak, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd vysvetlil, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, nestačí na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom má za následok, že ide o osobné právo majetkovej povahy. V uvedenom zmysle je určujúci obsah nároku, a nie predmet jeho ochrany. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Najvyšší súd ustálil aj to, že začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa §

101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo (na tieto závery nadviazali aj neskoršie rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/18/2016, 8Cdo/24/2017, 8Cdo/119/2017, 8Cdo/124/2017). Keďže k zásahu do osobnostných práv žalobcov došlo smrťou partnera a otca žalobcov dňa 8. septembra 2018, nasledujúcim dňom začala plynúť trojročná všeobecná premlčacia doba, ktorá uplynula 8. septembra 2021. Žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 8. marca 2021, teda vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá uplynula 8. septembra 2021. Táto trojročná premlčacia doba sa uplatní v zmysle § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. aj voči poisťovateľovi. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. je potrebné totiž vykladať tak, že poistenie zodpovednosti v zmysle tohto zákona kryje aj nároky pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu im spôsobenej nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a títo pozostalí môžu svoje nároky v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. uplatniť priamo proti poisťovateľovi, a to rovnako ako všetky ostatné nároky na náhradu škody (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. 04. 2008, sp. zn. 3Cdo/234/2017).

64. Odvolací súd akcentuje, že pre naplnenie zmätočnostnej vady podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nie každé procesné pochybenie má vždy za následok porušenie práva na spravodlivý proces s nevyhnutnosťou zrušenia celého rozhodnutia. Je súčasťou doktríny i súdnej praxe, že nestačí spravidla jedna izolovaná vada na uplatnenie odvolania. Nevyhnutnou podmienkou, aby rozhodnutie súdu pri odvolacom prieskume obstálo je, aby ako celok vykazovalo znaky spravodlivosti (7 Cdo 27/2019, 2 Cdo 44/2020).

65. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že by súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil a zaoberal sa všetkými podstatnými odvolacími argumentami strán. Skutočnosť, že žalovaný 1/ a 2/ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP totiž nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovaných.

66. Odvolací súd považuje námietky žalovanej 2/ týkajúce sa rozdielu uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy pred podaním žaloby (listom zo dňa 27. 04. 2020) a v podanej žalobe, za nedôvodné, bez právneho významu, nakoľko pre konajúci súd je rozhodujúci žalobný návrh a výška priznanej nemajetkovej ujmy závisí od tejto výšky. Konajúci súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí vysporiadať a uviesť, z akých dôvodov ne/priznal práve žalobcami uplatnenú sumu. Rokovania strán sporu pred podaním žaloby a ich úspešnosť závisí od vôle všetkých zúčastnených strán, a teda či ne/dôjde k dohode a v akej výške závisí výlučne od nich. Pre rozhodnutie súdu nemá žiadny zásadný význam návrh žalobcov uplatnený v rámci predžalobných výziev žalovaným.

67. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o nároku žalobcov 1/, 2/ a 3/ na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ podľa § 255 ods. 1 CSP podľa zásady úspechu v konaní. Pri rozhodovaní o trovách konania o náhradu nemajetkovej ujmy bolo potrebné vychádzať z názoru, že základ nároku (existencia nároku žalobcov 1/, 2/ a 3/ na náhradu nemajetkovej ujmy) bol daný a len výška nároku závisela od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o trovách konania v prípade, kedy rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, sa procesný úspech posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadne základu nároku, preto skutočnosť, že žaloba bola čiastočne zamietnutá, nemá na rozhodnutie o trovách konania žiadny vplyv. V takomto prípade, aby dôsledky rozhodnutia o trovách konania neboli vo vzťahu k žalovaným nespravodlivé, sa výška náhrady trov konania odvíja len od prisúdenej sumy bez ohľadu na pôvodný predmet konania. V režime ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak mali žalobcovia v prejednávacom spore plný úspech, pretože základ nároku bol daný a len výška plnenia (nemajetkovej ujmy) závisela od úvahy súdu. Zamietnutie žaloby žalobcov v prevyšujúcej časti preto nemalo vplyv na plný úspech

žalobcov v spore. Za zachovanie rovnakého prístupu v prípade rozhodnutí, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu aj po zmene procesnej úpravy sa vyslovila súdna prax (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/56/2017 zo dňa 08. 02. 2017). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu účastníka konania (v nepatrnej alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Ako príklad takéhoto určenia výšky plnenia v závislosti od úvahy súdu sa aj v odbornej právnickej literatúre uvádza rozhodovanie súdu o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého súd určí výšku náhrady nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (nález Ústavného súdu SR z 23. januára 2014, sp. zn. IV. ÚS 599/2013-60). Ak bolo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, tak aj v prípade, keď mal navrhovateľ formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania (nález Ústavného súdu ČR z 22. júna 2000, sp. zn. III. ÚS 170/99; uznesenie Ústavného súdu SR z 15. decembra 2009, sp. zn. II. ÚS 418/09-22). V takom prípade teda nie je nepriznanie plnej výšky peňažného zadosťučinenia prejavom procesného úspechu žalovaného, ale iba dôsledkom úvahy súdu.

68. S ohľadom na uvedené odvolací súd po prejednaní veci posúdil odvolanie žalovaných ako neopodstatnené a z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie (§ 387 ods. 2 CSP).

69. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcom, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

70. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).